

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÓDICH SATÍRICH,
HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 céntims cada número per tot Espanya

Números atrassats 20 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas,
Cuba y Puerto-Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT

M. PEREZ CABRERO

Canta com un russinyol,
declama ab brillo y soltura,
es, en fi, alló que se 'n diu
una dona... en miniatura.

EL GATITO
de
MADRID

CRÒNICA

Lo Sr. Vivanco, cansat de veure que 'ls Srs. Sedó y Planas y Casals s'empenyavan en ferlo servir de pilota, ha agafat los trastets y se'n ha anat a Madrit.

No falta qui assegura que al pendre una resolució tan heròica, va pronunciar la frase sacramental: *Otro talle*.

Frase simbòlica que va fer adressar moltes orelles, entre altres las de un tal Sr. Jordi, un pobre senyor que las té extraordinariament vermelles, perque en aquets últims temps, segons diuhen, las hi han estiradas molt.

Y aixis com los castellans solen dir que *nunca falta un roto para un descosido*, aquí a Barcelona podém assegurar, sense que ningú s'atreveixi a desmentirnos, que quan un Manuel ens deixa, un altre Manuel ens pren. *A Manuel muerto, Manuel puesto*.

Aixó vol dir que D. Manuel Planas y Casals, encare que interinament, va ferse càrrech del govern civil de la provincia, apenas D. Manuel Vivanco va deixar l'edifici del Plá de Palacio, sobre'l qual s'hi destaca l'imatge del àngel de la trompeta.

Y a D. Manuel Planas y Casals lo primer que se li va oèrre al trobarse en una situació tan elevada, encare que interina, sigué la idea de convocar a la premsa diària de la localitat, desitjós de donarli compte dels seus intents y de obtenir lo seu apoyo. A LA ESQUELLA DE LA TORRATXA, com que no surt cada dia, no van dirli res; pero tant se val: no per aixó 'm dono per ofès, ni molt menos per agraviat.

L'entrevista del governador civil interi ab los redactors dels diaris sigué molt afectuosa. Una de las qualitats que distingeixen al hereu Pantorrillas es l'afabilitat. Las paraulas brollan dels seus llabis ab una gran dolsura. Qualsevol que'l sentís sense conèixe'l, diria:—Pero senyor, la boca de aquest home es una gerra de brescas: las sevas paraulas son mel pura, mel de romaní.

Donchs a pesar de las sevas bonas formas, quan D. Manuel Vivanco desde Madrit s'enteri de lo que'l seu successor interi va insinuar als periodistas, no podrà menos d'exclamar:—Tú hāvias de ser, tú precisament, qui després del sacrifici havia de collocarme l'INRI.

Perque es necessari saber que l'home de las pantorrillas va assegurar que estava fermament resolt a no permetre que a Barcelona's jugués, com volent dir:—Si fins ara s'ha jugat, jo no podia evitarho, ja que de mí no dependia l'impedirho; pero ara que jo mano... Governador nou, vida nova.

Certas personas las castanyas las donan acostantse resoltament als individuos que las han de rebre. Altras n'hi ha que esperan que'ls individuos destinats a sufrirlas sigan fora, ben lluny y no's trobin en disposició de tornars'hi. Aquest sistema es sempre mes cómodo que l'altre.

Pero va dir encare mes lo m9lós governador interi. Va dir que ell la persecució del joch estava disposat a comensarla pels circuls mes aristocràtics. Ell no farà com altres governadors, que per donar una proba de que persegueixen aqueix vici immoral, a lo millor donan ordres per sorprendre una partida de burro ó de trenta hú en lo siti mes recóndit de una trista xocolateria situada en un dels barris mes extraviats de la capital. No, senyors: ell comensarà per la gent d'upa... ó si molt convé no comensarà per en lloch; pero tant se val: ab lo que diu vol dir que pels circuls mes aristocràtics havian de comensar los que per fer veure

que no toleravan lo joch, limitavan la seva persecució a las xocolaterias y cafetins,

Vivanco, ¿entiendes lo que van diciendo?

Per aquets homes com en Planas y Casals, com lo seu professor Silvela, que ab la mel de las paraulas hi saben barrejar l'acibar mes amarch, seria precis crear una condecoració especial, consistent ab una creu de punxas agudas, acompanyada de un diploma, per medi del qual serian nombrats *Grans caballers de la Real ordre de la Mala Intenció*.

Ab motiu de haverse tornat a obrir la portella de l'antich quartel de la Guardia civil, situat en la Rambla del mitj, tancada feya temps, y cuberta de dalt a baix ab un llenzol de anuncis de totas midas y colors, aquest dia se suposava que la Direcció general de la Benemérita havia desnonat lo gran edifici que per comoditat y recreo dels civils y negoci propi havia manat construhir en lo carrer de Ausias March, lo perinclit D. Manuel Girona.

¿Será veritat que'ls civils tornarán al edifici ronech y ruinós de la Rambla del mitj, abandonant aquell gran caslot que l'opulent banquer va adelantarse a construhirlos en lo límit del terme municipal de Barcelona?

¿Será veritat que d'aquesta feta quedarà destruhida totalment la combinació projectada ab l'Ateneo barcelonés, que havia de dotar a aqueixa corporació de un edifici propi, després de una llarga serie de tractes y contractes, baratas y permutas?

En los rotllos del Ateneo se parla molt aquets dias del assumpto.

No falta qui adelantantse als aconteixements pregunta:

—¿Y donchs, ara, si'ls civils tornan al seu antich quartel de la Rambla, qué dimontri'n farà don Manuel Girona de aquella gran baluerna del carrer de Ausias March?

Y algun ateneista maliciós, respón:

—¿Qué'n farà ell?... Que'n farém nosaltres haveu de dir. Perque D. Manuel será capás d'endossarlo al Ateneo, com qui endossa una lletra de difícil cobro.

—No, impossible, no hi ha medis hàbils,—replicá un tercer.—En aquest assumpto l'opulent banquer ha fet lo negoci del gitano que preguntava a un senyor si volia qu'esquilés un gos.—Esquilil,—va dir lo senyor.—Y al final, quan vingué l'hora de pagar, digué'l senyor:—Jo no haig de pagar res, perque'l gos no es meu.—Pero ¿no m'ha dit que l'esquilés?—Es veritat, y per mí ja pot esquilar tots los que li dongui la gana: no hi tinch cap inconvenient.

Un que sab que don Manuel en los seus negocis cau sempre de peus, va dir:

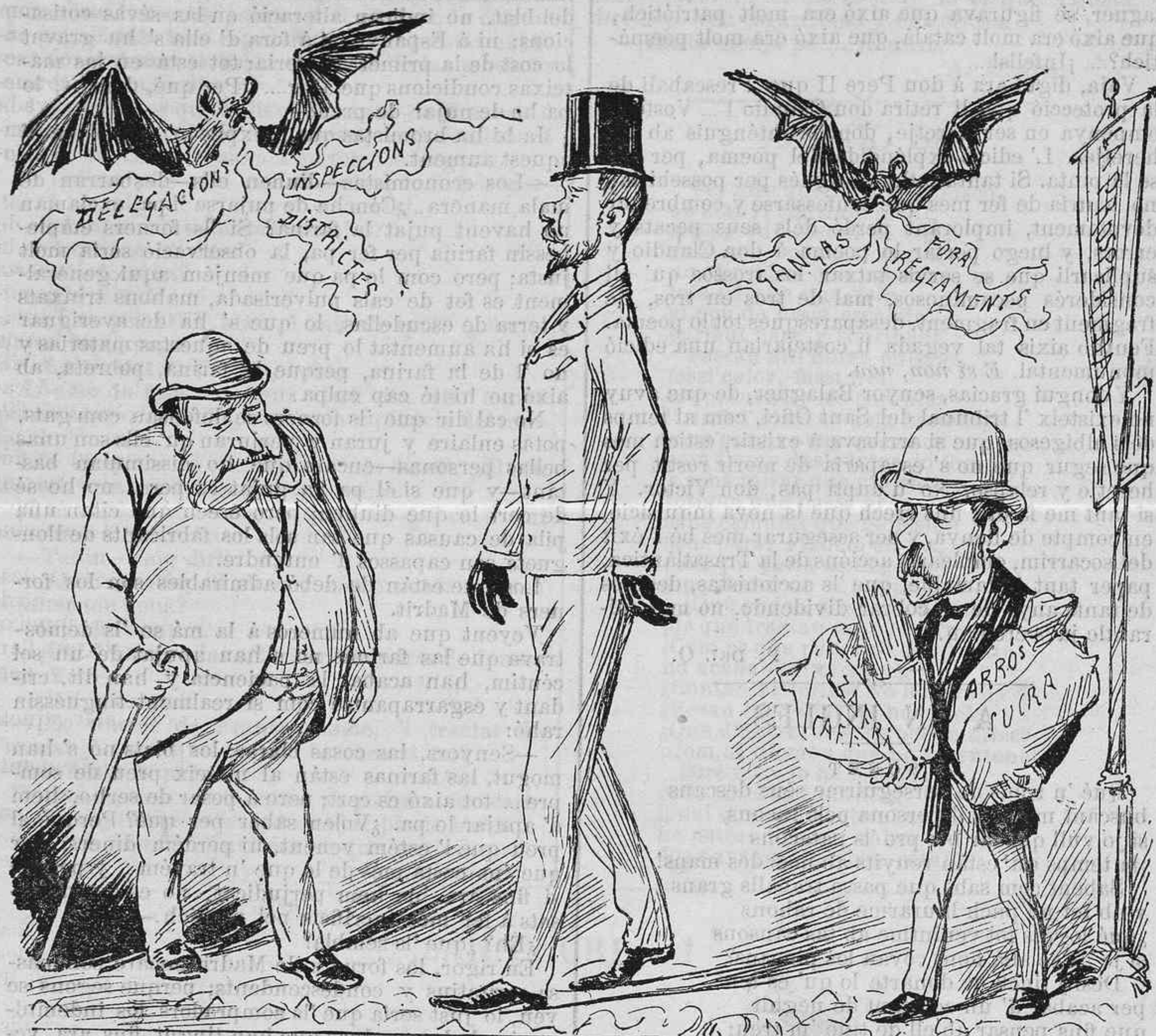
—Desenganyeuvos: l'edifici del carrer de Ausias March per quartel de la Guardia civil va construhirse y quartel de la Guardia civil será. Don Manuel es molt capás de arrendar al Govern lo cos de la Benemérita. Y si'l Govern no se l'escolta, es molt capás també de crear un Cos de Guardia civils pel seu compte, y posarse a fer la competencia al Estat.

Opinió final:

—Vaja, ¿voleu que'us digui quina será la sort definitiva del edifici?... No hi donguém mes voltas. Tart ó d'hora, d'hora ó tart, l'hem de veure convertit en un gran estanch.

En los Circuls literaris de Barcelona se parla molt

EMINENCIAS REGIDORESCAS

Tres eran, tres...
(y encare n' hi ha més.)

aquests dies de un succés en extrem curiós.

Victor Balaguer, l'admirable poeta català, ha escrit com sab tothom lo magnífich poema *Los Pirineus*, en lo qual hi ha abocat tota la sava del seu cor eternament jove. Lo mestre Pedrell ha enjoyat l'obra del poeta prenent sos trossos mes culminants per convertirlos en ópera. Y un poderós personatge, lo Marqués de Comillas, havia posat baix la seva protecció lo poema de Balaguer y crech que també l'ópera de Pedrell.

Del poema se'n havia de fer una edició espléndida, monumental.

L'ópera havia d'estrenarse á Madrit ab tota la pompa, ab tot l'aparato que 'l seu argument comporta.

¿En qué poden emplearse millor los diners qu' en realisar la inspiració de un artista de la ploma y de un artista del pentágrama? Mecenas ha passat á la posteritat per haver protegit als grans poetas llatinos. Los homes opulents que á favor dels seus capitals disfrutaban totas las comoditats de la vida sucumbeixen en l'olvit, si no cuidan de agermanarse

ab lo geni. Es sempre un estimul generós protegir al escriptor y al artista.

Donchs bé: lo Marqués de Comillas sembla que ara, á última hora, s'ha tirat enrera, y ho ha fet no per tacanyeria, sino obehint á una consideració de conciencia.

Ell havia sentit parlar molt de l'obra de Balaguer, y crech qu' ell mateix l'havia alabada, com l'alaba tothom; pero al últim resulta que ó bé no l'havia llegida, ó si l'havia llegida no l'havia entesa. Lo poema de Balaguer repugna á la seva conciencia pacata y escrupulosa: lo poema de Balaguer en certa manera es herétich. Avants de que l'haja declarat tal la congregació del *Index*, per herétich lo tatxa la congregació de la Traslantántica. Lo Papa de Roma no ha vist encara lo que 'l Papa de Comillas ha vist ó li han fet veure.

¿Ahont tenia 'l cap don Victor Balaguer, quan pintava ab colors de foch la persecució desencadenada pel Papat contra 'ls albigesos? ¿Ahont tenia 'l cap, quan plé d'entussiasme describia l'estussinada de Panissars realisada per las forsas de Pere II,

à expensas de la crusada del de Anjou, realisada baix los auspicijs del Papat?... ¿Y vosté, senyor Balaguer, se figurava que aixó era molt patriòtich, que aixó era molt catalá, que aixó era molt poemátich?... ¡Infelis!...

Vaja, digui ara á don Pere II que 'l rescabali de la protecció que li retira don Claudio I... Vosté s' empenya en ser heretje, donchs enténguis ab los heretjes. L' edició espléndida del poema, per ara se la pinta. Si tanta fatlera tingués per possehirla, no hauria de fer mes que confessarse y combregar devotament, implorant perdó dels seus pecats y errors, y luego portar lo poema á don Claudio y suplicarli que se servis tatxar los trossos qu' ell considerés pecaminosos, mal de tros en tros, de fragment en fragment, desaparequés tot lo poema. Fentho aixís tal vegada li costejarian una edició monumental. *E si non, non.*

Y dongui gracias, senyor Balaguer, de que avuy no existeix 'l tribunal del Sant Ofici, com al temps dels albigesos, que si arribava á existir, estich mes que segur que no s' escaparia de morir rostit per heretje y relapso. No 'u dupti pas, don Victor. Y si tant me fa dir, fins crech que la nova inquisició, en compte de llenya, y per assegurar mes bé l' éxit del socarrim, emplearia accions de la Trasatlántica, paper tant inflamable, que 'ls accionistas, després de tants anys de no cobrar dividendo, no mes mirantlo ja 's creman.

P. DEL O.

A UN INGLÉS

SONET

Qué 'n treus de perseguirme sens descans
buscant ma humil persona pels racons
si jo vull quedar be; pro 'ls patacons
¡fa temps qu' están renyits ab mas dos mans!...

Sabent com sabs que passo traballs grans
y ab tot no puch lliurarme de rahons
¿qué logras tot venintme ab tas cansons
si jo no sé allá hont covan los pinsans?

Desitj tinch de donarte lo qu' es teu
per acabar d' un cop tant de neguit
que fins pensar ab ell de tino 'm treu;
mes com de ré del mon ne trech partit
escolta ma resposta frech á frech:
¡ja 't pagaré quan cobri lo que dech!

P. DE P. JUANA

PA

Si fóssim castellans, ara si que podriam dir que aquest es un dels assumptos que tenen més *miga*.

Y no per la molla que 'l pa acostuma tenir pèl séu propi natural, sino per las complicacions que van creantse arredor d' aquest importantíssim aliment.

Verdaderament, com deya un pare de set fills molt menjadors de mena, aixó del pa s' embuta.

A Madrit acaba d' apujarse d' un modo atrós; á Sans s' han posat á la altura de Madrit; á Gracia crech que passa lo mateix...

Y 'l ditxo ja ho canta:

—Quan lo pa de ton vehi vejis pujar... pósat lo ventrell á remullar. O á dejunar, qu' encare es més prátich.

Los inteligents en la materia, que son forners, declaran en alta veu, y ho estampan en lletras de motllo, que l' actual encariment del pa es absurdo y fóra de lloch.

—Las cullitas—diuhen—presentan un aspecte inmillorable; los grans mercats reguladors del preu del blat, no indican alteració en las sévas cotisacions; ni á Espanya ni á fora d' ella s' ha gravat lo cost de la primera materia; tot está en las mateixas condicions que ahir... ¿Per qué, donchs, lo pa ha de pujar de preu?—

Ja hi ha bromistas que l' explican el perquè d' aquest augment.

—Los economistas—diuhen ells—desbarran de mala manera. ¿Cóm ha de pujarse 'l pa, exclaman no havent pujat la farina? Si 'ls forners emplehessin farina per fer pa, la observació seria molt justa; pero com lo pa que menjém aquí generalment es fet de cals pulverisada, mahons trinxats y terra de escudellas, lo que s' ha de averiguar es si ha aumentat lo preu de aquestas materias y no 'l de la farina, porque la farina, pobreta, ab aixó no hi té cap culpa.

No cal dir que 'ls forners se defensen com gats, potas enlaire y juran y perjuran qu' ells son unas bellas personas—encare que ho dissimulan bastant—y que si 'l pa ha pujat es per... no ho sé de cert lo que diuhen; pero crech que citan una pila de causas que tan sols los fabricants de llonguets son capassos d' entendre.

Los que están de debó admirables son los forners de Madrit.

Veyent que ab números á la má se 'ls demostrava que las farinas no s' han apujat de un sol céntim, han acabat la paciencia y han dit, cridant y esgarrapantse com si realment tinguessin rahó:

—Senyors, las cosas claras: los blats no s' han mogut, las farinas están al mateix preu de sempre... tot aixó es cert; pero á pesar de serho, hem d' apujar lo pa. ¿Volen saber per qué? Perqué al preu que l' estém venent, hi perdém diners; per que 'ns costa més de lo que 'n trayém... y porque si fins ara 'ns hem perjudicat, no estém disposats á fer més sacrificis pèl públich.—

¿Eh? ¿que 'ls sembla?

En rigor, los forners de Madrit encare son massa caritatus y condescendents; porque segons se veu, lo just seria que 'ls compradors los indemnessin de las perduas que han tingut fins ara, venent lo pa á uns preus que 'ls arruinan y 'ls tiran per portas.

Es vritat que immediatament han sortit maliciosos que s' han estranyat de que 'ls forners, perdent tant com perden en lo negoci, vajan tan mudats y 's donguin tan bona vida y fins se comprin alguna caseta de tres ó quatre pisos...

Pero aixó no significa res. La maledicencia humana es un mónstruo que si 'l deixessin fer s' ho menjaria tot. Aquí los que més saben de qué se las heuhen son los propis forners; y quan ells diuhen que la fabricació de pans de crostons los está portant á la ruina, senyal qu' es veritat... Aixó de las casetas y la bona vida y la roba decenta, son suposicions calumniosas y veus *volátiles*.

Un senyor, que crech que menja pá de *gorra* y que, per lo tant, se mira ab molts bons ulls la respectable classe de forners, assegurava que la causa d' aquesta puja que tots lamentém no es la que 'l públich suposa.

—¿Saben per qué s' ha encarit lo pá?—deya l' altre vespre en la barberia ahont acostuma á disparar los séus discursos:—per mor d' aixó del tractat de Fransa.

—Pero ¿qué té que veure 'l tractat ab los llonguets?

Ell ja va explicarho d' una manera claríssima y

detallada; pero jo, ho confesso, no vaig sapiguerho entendre. Potser es perque jo 'l pá tinch la costum de pagarlo ab tota regularetat, y aquestas explicacions únicament están al alcáns de las personas que s' atipan gratis.

La veritat es que 'l ditzós tractat de Fransa, ó millor dit, la expiració del tractat, está ocasionant una perturbació tremenda en tots los negocis.

A judicar pels crits que se senten, lo famós tractat té la culpa de que tot s' encareixi.

—¿A cóm van aquestas taronjas?

—A quinze céntims.

—¿La dotzena?

—¡Cada uná!

—¡Tira peixet! Y aixó ¿á sant de qué? ¿cóm es que s' han apujat tant?

—Lo tractat de Fransa, home.

L' amo de la casa ahont visch diu que també pensa apujarme 'l lloguer, á conseqüencia del tractat de Fransa.

Los llimpiabotas exigeixen més diners pél séu treball, á causa del tractat de Fransa...

¡Qué més!... Ahir vaig trobar á un pobre á qui acostumo á fer caritat.

—Teniu—vaig dirli.

—¿Qué?—va fer ell ab cert mal humor:—¿cinch céntims me dona?

—Sí, com sempre.

—¡Oh! D' ara endavant haurá de mirar de donar-men déu.

—¡Bó! ¿per qué?

—¡Lo tractat de Fransa, home, 'l tractat de Fransa! ¿No sab que aixó ho ha encarit tot?

Tot: hasta 'ls pobres.

Si aixó segueix aixís, aviat no podrém fer caritat, ni comprar taronjas, ni menjar pá de barra...

Fins temo que arribará día en que per indicar lo

derrotxador qu' es un home y lo bé que 's tracta, dirém ab veu esgarrifada y misteriosa:

—¡Hasta menja pá!... ¡Figuris!

A. MARCH.

¡NO HO SÉ!

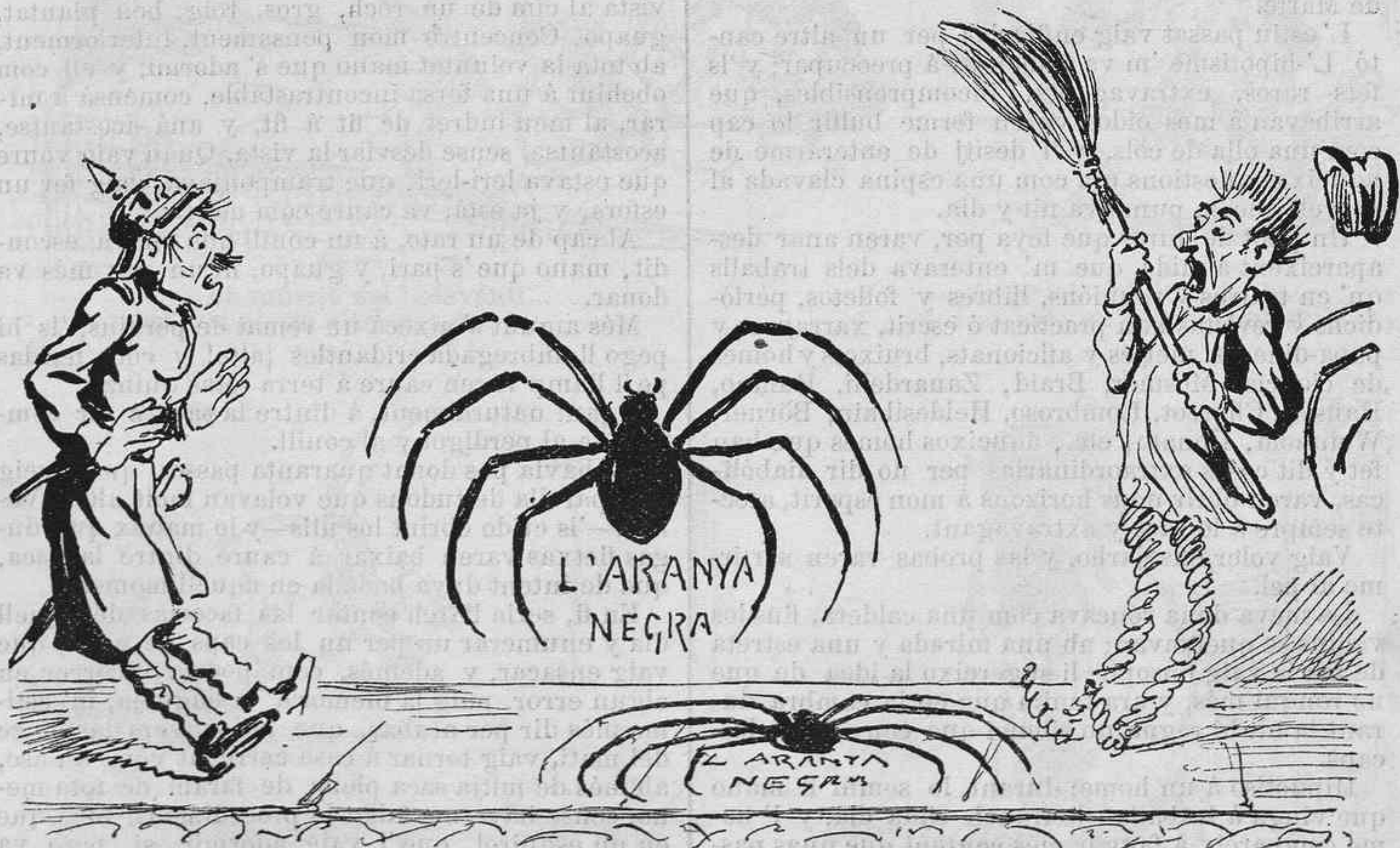
Per mes que medito y busco ab afany, continuament, sens perdre detall ni ripi, dant mil voltas al cervell, no atino pas que pot dirse tota parella que veig al peu de fosca escaleta parlant baix y sonrihent.

Passan alli horas enteras, fassi calor, fassi fret, tot prenentse las paraulas l' un á l' altre ab goig inmens, sens por ni pena que corri com llamp destructor, lo temps, y sens mirar que murmura tothom que passa prop d' ells, sens calcular que molestan sens parar atenció en res, com qui parla de negocis y per ferho no te temps.

¿Qué poden dirse ab tal ansia? ¡de qué tractan tant de ferm! ¡Cóm es que per molt que parlin no acaban lo xarroteig! ¿Contan historias? No ho pensis ¿Resan tal volta? No ho crech. ¿Qué diantre, donchs poden dirse? ¡Com hi ha mon que no ho entenchi!

Diré mes: jo he festejat cada nit fins á las deu, igual que molts; ab m' *aymia* he parlat ab gran anhel dos anys justos; soch casat,

¡SAN CHORDI...!

—¡Chessús, María, Chossep! ¡Mátala, Tóful, que achó porta quá!...

tinch criaturas... y ¡res!
 á horas d' are lo que 's diuhen
 encare no ho se. ¡No ho sé!

LL. MILLÀ.

PROCEDIMENT ENGINYÓS

Sr. Director de LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.
 Barcelona.

Molt senyor meu:

Un servidor de vosté es cassador; y com visch en mitj del bosch com un porch singlá, no trobará extrany que manegi la ploma ab poch garbo, donchs hi ha un ditxo que diu: «cada hú del seu ofici».

Mes, tractantse de una aplicació útil y profitosa no puch resistir al desitj de donarla á coneixer, costi lo que costi, baldament aquellas senyoras tan compasivas y aquells caballers de tan bon cor de la *Societat protectora dels animals y de las plantas*, s' enfadin y 'm fassin agafar per assassino. Vull explicar lo nou sistema de cassar sense escopeta, gossos, fura, reclam, ni altrás andróminas, tota classe de animals, sigan petits ó grossos, mansos ó esquerps, portin pel ó ploma, pero avans fem una mica de historia, senyor Director, si no li sab greu y no 'l canso.

Durant la veda, com los guardias civils y moscos de la escuadra vigilan més que 'ls gaigs quan pellucan blatdemoro, no tenia més remey que fer l' home per las ombres encatarinantme ab las obras de 'n Verne y de 'n Flammarion, agradantme sobremanera seguir al primer del polo Nort al polo Sud, del Océa á las grans planuras americanas, de una isla deserta al fons de la mar, y de aquést atravessar la terra y passejarme ab globo per l' espay. També disfrutava ab l' altre, saltant de un mon á l' altre, passejantme per las constelacions, anant de la hermosa y brillant Venus á la carretera de S. Jaume ó be conversant amigablement y fent la bescambrilla ab algun desocupat habitant de Marte.

L' estiu passat vaig enfilarlas per un altre cantó. L' hipotisme 'm va comensar á preocupar; y 'ls fets raras, extravagants, incomprendibles, que arribavan á mos oídos varen ferme bullir lo cap com una olla de cols, y 'l desitj de enterarme de aqueixas qüestions era com una espina clavada al cervell que 'm punxava nit y dia.

Un pilot de duros que feya por, varen anar desapareixent á mida que m' enterava dels traballs qu' en teatros y reunions, llibres y folletos, periódichs y revistas han practicat ó escrit, xarrayres y papa-dineros, metjes y aficionats, bruixots y homes de ciencia. Mesmer, Braid, Zanardelli, Rumno, Hausen, Charcot, Lombroso, Heidesihain, Börner, Weinhold, Donato, etc., aqueixos homes que han fet y dit cosas extraordinarias per no dir diabólicas, varen obrir nous horizons á mon esperit, afecte sempre á lo raro y extravagant.

Vaig voler ensajarho, y las probas varen sortir-me al pel.

La meva dona roncava com una caldera, fins los vehins se queixavan; ab una mirada y una estreta de má la vaig ensopir; li sugereixo la idea de que no ronqui més, y ara tenim que en la cambra durant la nit hi regna un silenci que convida al descans.

Hipnotiso á un home; durant lo somni li mano que vinga á treballar de franch cada dia, y l' home compareix á faugar més content que unas pasquas, de bon demati.

Sugereixo al rector un dia la idea de dir la missa més dejorn, y tothom va esquarla.

Un' altra vegada per causa meva, se 'n pujá á la trona per predicar, y tants disbarats va dir que 'ls homes surtiren enriolats com uns ximplés y las donas avergonyidas y rojas, convensuts tots de que mossen Joan havia perdut la roda catarina. Y cosas pe 'l istil no 'n vulga més, donchs fent tothom lo que jo volia, lo poble semblava un manicomi y entre tant jo m' engreixava de tan riure.

De las personas vingueren los animals y á mon desitj feya dormir los gossos, los gats, l' ase, 'l porch, lo marrá, y fins lo boch va caure endormiscat baix la influencia de la meva mirada. Dels animals peluts vaig passar á 'ls de ploma, y las gallinas, los ánechs, los pollastres, los coloms, un pinsá y una cadenera, tots posaren lo caparró sota l' ala y se ajocaren fascinats.

En aqueixos experiments fets ab tot cuydado, ad rigurosa exactitut, vaig passar l' época de la veda, trobantme al fi d' ella sense un ral, pero ab una idea entaforada al cap que valia totas las pesetas.

La vigilia de la Mare de Deu de Agost la passava 'ls altres anys carregant cartutxos, netejant l' escopeta, arreglant totas las andróminas de cassar; pero enguany me vaig entretenir surgint una saca, la més gran que tenia, que hi cabian amples tres quarteras de fabas curullant las medidas.

Ab la saca rotllada al coll á tall de tapabocas, tot just se feya clar que ja sortia de casa, sense gossos, sol, acompanyat no més de aquella idea que 'm preocupava, de aquella idea que tenia aferrada feya dias en lo cervell. Seguia una carena flayra á las dolsas emanacions del bosch, quan de prompte va arribar á mos oídos lo escotxineix de un perdigot que saludava l' aparició del sol ab brava cantadissa. 'M fico dintre una mata de bruch y l' escarneixo ab un escotxineix primet, suau, dols, penetrat, com de perdiu enamoradissa. Lo perdigot va contestar ab una veu robusta, enragollada, insinuant, y dintre breus moments ja 'l tenia á l' envista al cim de un roch, gros, roig, ben plantat, guapo. Concentro mon pensament, interiorment, ab tota la voluntat mano que s' adormi, y ell com obehint á una forsa incontrastable, comensá á mirar, al meu indret de fit á fit, y aná acostantse, acostantse, sense desviar la vista. Quan vaig veure que estava leri-leri, que trampolijava, vaig fer un esforç, y ja está, va caure com mort.

Al cap de un rato, á un conill que anava escondit, mano que 's pari, y guapo, ni un pas més va donar.

Més amunt s' aixecá un remat de perdius; 'ls hi pego llambregada cridantlos ¡alto! y com feridas pe 'l llamp varen caure á terra totas quinze.

Y ¡au! naturalment, á dintre la saca á fer companyia al perdigot y al conill.

No havia pas donat quaranta passos, quan veig una parella de tudons que volavan molt alts. ¡Veni!—'ls crido obrint los ulls—y lo mateix que dugas fletxas varen baixar á caure dintre la saca, que de intent duya badada en aquell moment.

En fi, seria llarch contar las facecias de aquell dia y enumerar un per un los caps de cassa que vaig ensacar, y ademés, com podria incórrer en algun error, puig la memoria 'm flaqueja, m' estimo més dir per acabar, que allí envers las onze del mati, vaig tornar á casa carregat com un ase, ab més de mitja saca plena de farám de tota mena, sense haverme fallat lo procediment, mes que en un esquírol, que 'l vaig adormir, sí, pero va quedar clavat de unglas al cim de una pinassa.

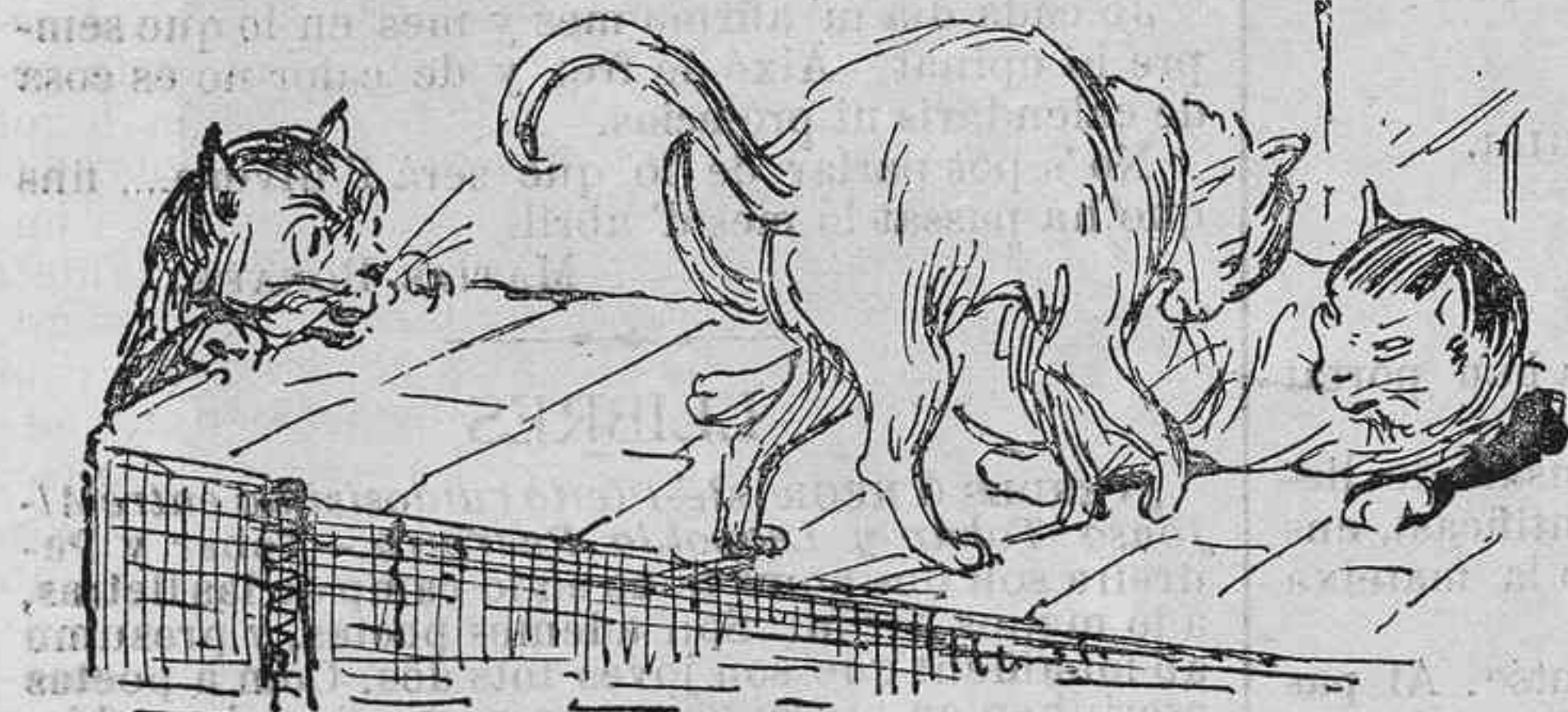
LO MES DELS GATS

IDILI D' AMOR

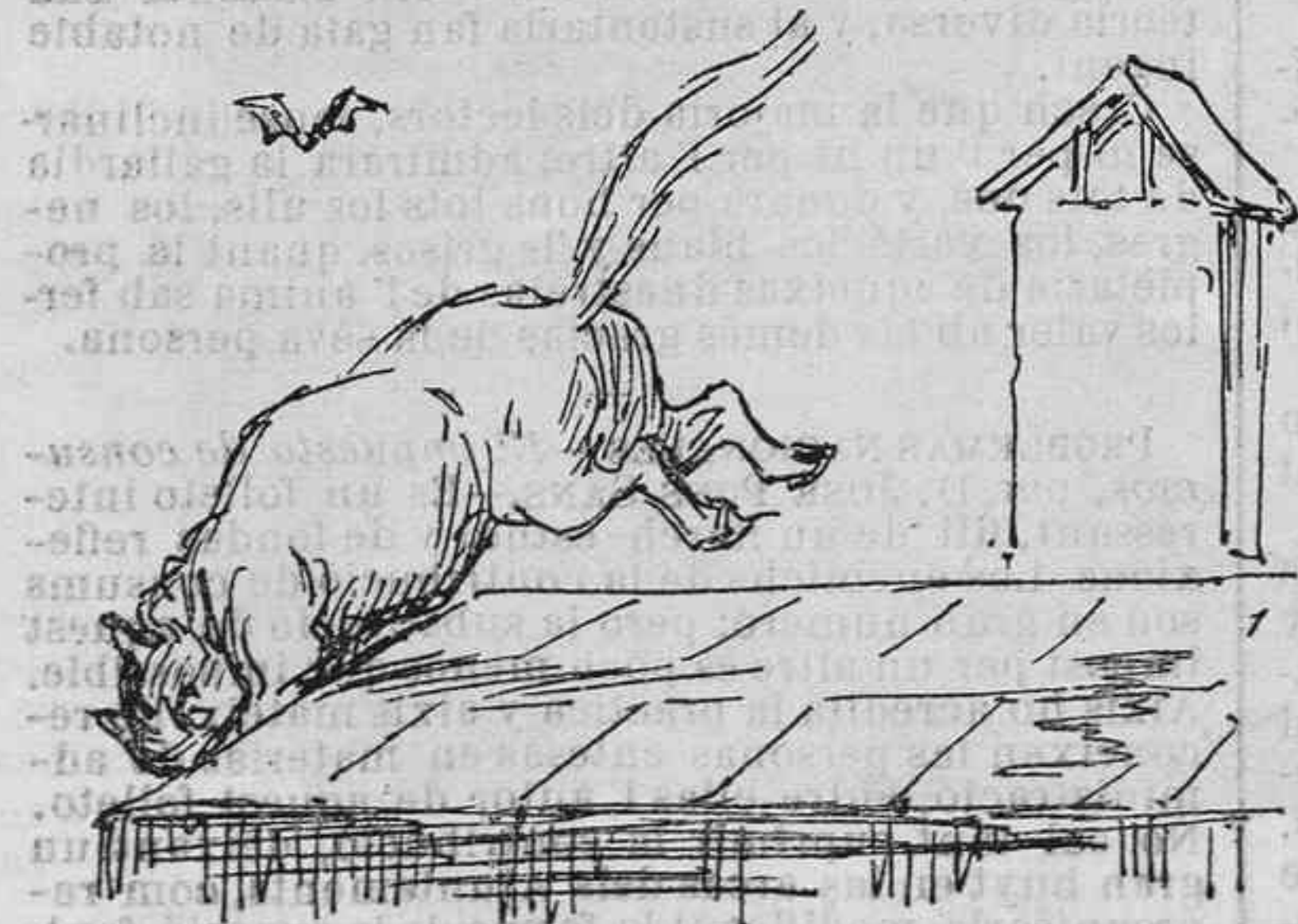
—Apa, ara que ningú ho nota,
cap á veure la xicota.

¡Mau!... ¡Marramaul... Y no vè...
¿hont redimoni deu sè?

—¡Ah múrria del botavant!...
¡s' está ab un altre galán!...

—¡Tenorio!... ¡pillo!... ¡ruhi...
¿qué no sabs qu' ella 's fa ab mí?

(Aprofitant la ocasió,
ella toca pirandò.)

—¡Què n' he estat de papanatas!
¡Vés... ¡fihéuvos de las gatas!...

Creyent haver fet un be als meus companys de ofici y prestat un servey als aficionats al art de la cassa, queda de vosté, Sr. Director, a. s. s. q. s. m. b.

QUIM ARTIGAYRE.

Torrentfosch, Janer de 1892.

A UN TASTA OLLETAS

Si no vol quedá esguerrat
pel que li queda de vida,
no probi d'aná al costat
de la hermosa Margarida.

Vuy dir que ja s'ha acabat.

Es un lloch que li ve gran
y que si li veig m'altera,
tant á eix lloch com al davant;
hont li toca, es al darrera
y ab un fioviol sonant.

Vosté 's creu pescá á l'encesa
y ab sa manya mal entesa
ferla seva. ¡Denarit!

ja se 'n pot entorná al llit;
Margarida es ma promesa.

¿Qué no ho veu que per vosté
ni molt menos per sa boca,
un bossi tan bó 's va fe?
Si la creya tan tanoca
s'ha equivocat de carré.

Procuri, donchs, no tornar
á fernos mes la trabeta,
ó si no haurá de tastar
los crostons que sol donar
un aprenent de poeta.

Es aquest lo meu consell.
No 'm busqui may mes la pell
ó 'l mato, 'l faig dissecá
y fins per tipo exposá
al Museo Martorell.

J. ABRIL VIRGILI.

¿HIVERN?

Bueno. Ara resulta que 'ls sabis ens han portat enganyats com uns xinos.

Desde fa una pila d'anys (estém cansats de llegirho en llibres gruixuts y revistas científicas), ens han vingut marejant y espahordint ab la mateixa prédica:

—La terra va visiblement refredantse. Al pas que 'l foch central s'extingeix, la órbita del nostre planeta va desviantse del seu antich camí, las neus dels polos aixamplan la seva influencia, las capas superiors...

En fi; han dit tantas cosas y en termes tan difícils y enrevessats, que al últim han acabat per fernos mamar la conclusió de la seva arenga:

—Lo refredament progressiu de la terra acabarà per convertir la esfera en un mantecado—naturalment, de forma rodona—y 'ls homes, en un pilot de panallons *Grappès*.—

En anys anteriors, los vaticinis dels prácticichs en assumptos atmosfèrichs s'havian anant realisant ab una exactitut bastant molestosa.

Cada hivern perdiam un llansol, es dir, cada any anavam veyent que 'l fret se 'n prenia mes y mes llibertats. Ja hi havia qui s'ocupava seriament d'estudiar la manera de tocar lo dos d'aquest planeta, per trasladarse á un altre ahont los desembre y janers fossin mes enrahonats y dócils.

La gent que tornava de Buenos Ayres deya que allí aquets mesos no inquietan gens ni mica; pe-

ro quan tractavam d'agafar los trastets pera buscar pis en aquells territoris, ens sortian ab la xeringa de que 'l fret del desembre y 'l janer no acostuma á sentirse... fins lo juny y 'l juliol.

¡Si n'estavam d'aburrits!

Quan véyam que 'l termómetro cada any anava mes per terra; quan observavam que la neu solia ja vissitarnos ab insolent freqüencia; quan, en fi, pensavam en alló nel *mantecado*, la pell se 'ns tornava de gallina y hasta 'ls mes calurosos exclamavan:

—¿Ahont anirém á parar si aixó continúa desorganisantse d'aquesta manera?

Sobre tot, l'hivern passat. ¡Oh! Alló ja no era hivern: alló va ser materialment un abús climatológich.

Tot gelat, la terra cuberta de neu, lo termómetro á no sé quantas dotzenas de graus sota zero... Era un verdader atropello atmosfèrich; lo triunfo fret sobre las masses del país.

—¿Qué tal?—deyan los sabis, morts de fret, aixó sí, pero plens de satisfacció per haver endavinat la cosa:—¿era ó no era cert lo que vam anunciarvos? Ja ho veureu... cada any anirém arronsantnos mes y mes: nosaltres, lo calor y 'l termómetro... ¡Comenseu á prepararvos pel hivern que ve!

Vam preparararnos, en efecte... y *sin embargo*... ja ho están veyent: no ha passat res de lo que deyan los sabis.

Disfrutém d'un hivern, que moltes primaveras se 'n lleparian els dits; los pochs panallons que corran, son ensenyats com verdaders objectes de curiositat; no nevá, casi no gela... en fi, un janer que no te de janer res mes que 'l nom.

Després d'aixó, fihinse dels sabis que fan *par-nóstrichs*; escóltinlos... y còmprinse russos y caloríferos, perque no 'ls serveixin de res.

Jo cada dia m'afirmo mes y mes en lo que sempre hi opinat. Aixó de fret y de calor no es cosa de calendaris ni profecias.

No 's pot parlar de lo que será l'hivern... fins que ha passat lo mes d'abril.

MATÍAS BONAFÉ.

LLIBRES

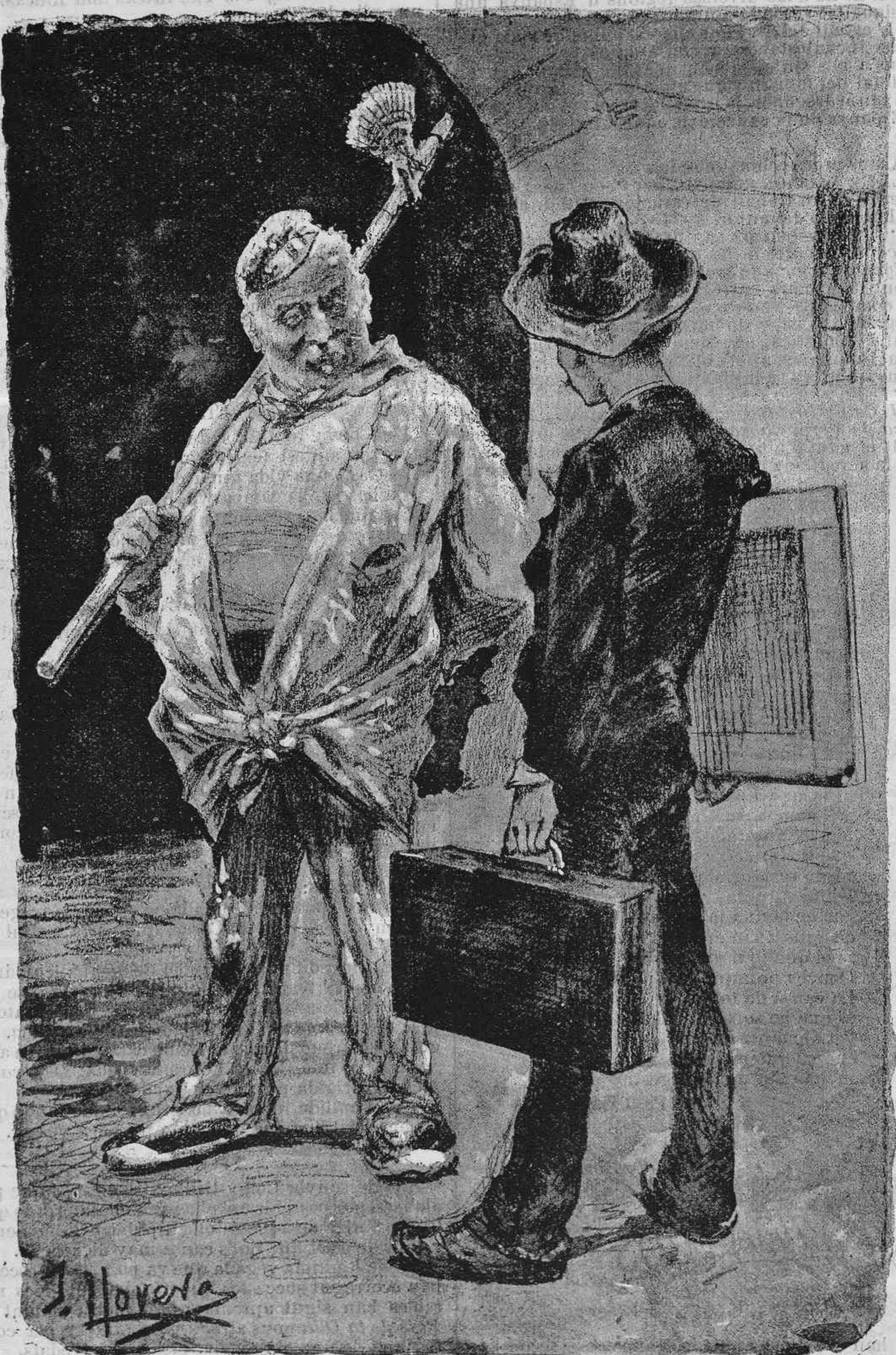
¿VERDES Ó NEGROS?—*Pleito ruidosísimo entre Alfonso Tobar y Leopoldo Pedreira*.—Tobar y Pedreira son dos noms nous en lo camp de las lletras, á lo menos per mi. Son ademés poetas, y presumo ab fonament que son joves tots dos. Com á poetas escriuhen en prosa; pero una prosa elevada, calde-jant, qu'espera las rimas; com á joves, se posan á discutir quins ulls de dona son més hermosos, si 'ls negres ó 'ls verts. Cada hù d'ells sustenta una teoria diversa, y al sustentarla fan gala de notable ingeni.

Crech que la majoria dels lectors, sense inclinar-se ni per l'un ni per l'altre, admirará la gallardia de tots dos, y donará per bons tots los ulls, los negres, los verts, los blaus y 'ls grisos, quant la propietaria de aqueixas finestretas del 'ànima sab ferlos valer ab las demés gracias de la seva persona.

PROBLEMAS NACIONALES —*El impuesto de consumos*, per D. JOSÉ PONS SANS.—Es un folleto interessant, fill de un llarch estudi y de fondas reflexions. Los enemichs de la contribució de consums son en gran número; pero la substitució de aquest impost per un altre es poch menos que impossible. Aixís ho acredita la práctica y aixís mateix ho reconeixen las personas entesas en materias de administració, entre ellas l'autor de aquest folleto. No cal tant suprimir la contribució, deixant un gran buyt en las arcas dels Ajuntaments, com reorganisarla, modificant la forma de la exacció, fent-

(Aprofitant la ocasió)
—¿Què n'ha estat de l'apuntament?
—¿Què n'ha estat de l'apuntament?

LO MON DEL ART.—(Dibuix de J. Llovera).

—Mira, soch més útil jo a la societat pintant una cuyna, que tú fent cuadros d' història dolents... ¡Créume, noy! Segueix la meva escola... y no 't faltarà feyna.

la menos gravosa y trayentli la odiositat que avuy té y sobre tot establintla baix unas bases d'equitat que avuy no reuneix, ja que en materia de consums hi ha á las diversas regions d'Espanya una desigualtat verdaderament escandalosa.

L'estudi del Sr. Pons abarca punts de vista crítics incontestables, y conté datos preciosos, alguns d'ells sintetisats en unas taulas que figuren al final del folleto, y que ab la seva sola inspecció deixan al descobert la injusticia que presideix avuy á Espanya en la exacció de aquest impost.

Altras produccions rebudas:

LA REVOLUCIÓN EUROPEA, per F. de Lopez Verdguer.—Es un treball de caràcter polítich adornat ab lo retrato del autor.

EL TESORO DE LAS FAMILIAS.—Enciclopedia de conocimientos útiles al alcance de todas las inteligencias, por una sociedad de profesores.—Hem rebut la primera entrega de aquest llibre que ha de compendre variats estudis sobre cosmografia, geografia, física, economia política, social, industrial y doméstica, educació moral é instrucció cívica, industrias, arts y oficis.—Una publicació, en suma, molt útil á las familis y al professorat.

EL SUEÑO.—Valz de saló pera piano, poesia de J. Coll y Britapaja, música del mestre D. Francisco de Perez Cabrero.—Es una pessa de música molt elegant y airosa, que ha sigut donada á llum per la acreditada casa dels fills de A. Vidal y Roger.

N. N. N.

DECLARACIÓ

¿No sab vosté, Agneta hermosa,
la causa de certa cosa,
de cert horrible neguit
que 'm dona al bell mitj del pit
fibrada molt dolorosa?
¿Per qué tinch aquí en lo cor
un volcán abrassador
que 'm crema de viu en viu?
¿Per qué sento aquest caliu,
per qué sento aquest ardor?
¿Per qué 'l meu cos languideix
y 'l meu esperit pateix
aquest anguniós torment
que no 'm deixa ni un moment
ni un instant siquiera 'm deix?
Digui Agneta, ¿ho sab vosté?
¿no endavina lo perquè
de aquest tan crudel sufri?
¿Vol que jo li digui? ¿Sí?
Donchs prompte li explicaré:
La causa de tot aixó
es que he sopat al Falcó
y 'l dimontri de monjetas
encare que molt ben fetas
m'han dat una indigestió!

P. TALLADAS.

PRINCIPAL

Ja han sortit los anuncis, ocupant la secció corresponent dels diaris y 'l siti acostumat de las cantonadas.... Uns anuncis empedrats de noms inglesos, com que de pantomimas se tracta, género

inglés pur, en lo qual los fills de aquell país no tenen rival.

The Leonaroly's... The Klicks and Klacks!... Y una pila de *The* mes.

Un deya aquest dia:

—Vaja que ara al *Principal* á mes de la funció servirán *The*.

—Fuig, home: ¿qué no sabs que aixó de *The* es l'article de la gramática inglesa? Com no vols que l'usin á tot drap si 'ls artistas que venen son de Inglaterra?

—Vaja donchs,—va respondre 'l primer,—si 's portan bé, prometo anar jo darrera dels *inglesos*, en lloch de venir los *inglesos* darrera meu.

LICEO

Per demà dissapte está anunciat l'estreno del ball de gran espectacle *Excelsior*, posat ab tota esplendidés per lo que respecta al numerós personal y al aparato escénich.

Apesar de que l'obra ja es coneguda á Barcelona, tenim las millors noticias del rumbo ab que será presentada.

CIRCO

Una nova tentativa de resurrecció s'está efectuant en aquest teatro, que desde qu' existeix vé arrostrant una vida tan accidentada.

La base de la campanya, que ignoro si será mes llarga que las precedents, es una companyia de sarsuela, que vá posant las produccions mes conegudas del repertori, y qu' en realitat no ofereix res de particular.

ROMEA

Continúan las representacions del drama del senyor Bordas, titulat: *Ateos y creyents*.

L'altre dia á benefici de la senyora Clemente (donya Pilar), vá estrenarse un monólech en vers castellá, titulat: *La novicia*, que la beneficiada digué ab verdader sentiment dramátich.

La *novicia* es una monja que 's troba en lo convent, en virtut de una prometensa que havia fet la seva mare en una ocasió en que passá un gran perill, estant embrassada d'ella. L'obra está escrita en redondillas molt ben contornejadas. L'autor siqué cridat á la escena.

Preparatius:

Dintre de poch será posada en escena la tragedia del senyor Soler de las Casas, que porta 'l titul de: *Hidro-mel*.

Item mes: dilluns á benefici del simpátich administrador del teatro, don Ramon Franqueza, se posará en escena baix la direcció del senyor Riutort, lo famós drama: *El terremoto de la Martinica*, seguit del estreno de una comedia catalana en un acte original de don Comrat Roure, titulada: *De tevas á mevas*, dirigida pel senyor Capdevila.

Tan escullida funció y las grans simpatias de que 'l beneficiat disfruta prometen un plé á vessar.

TÍVOLI

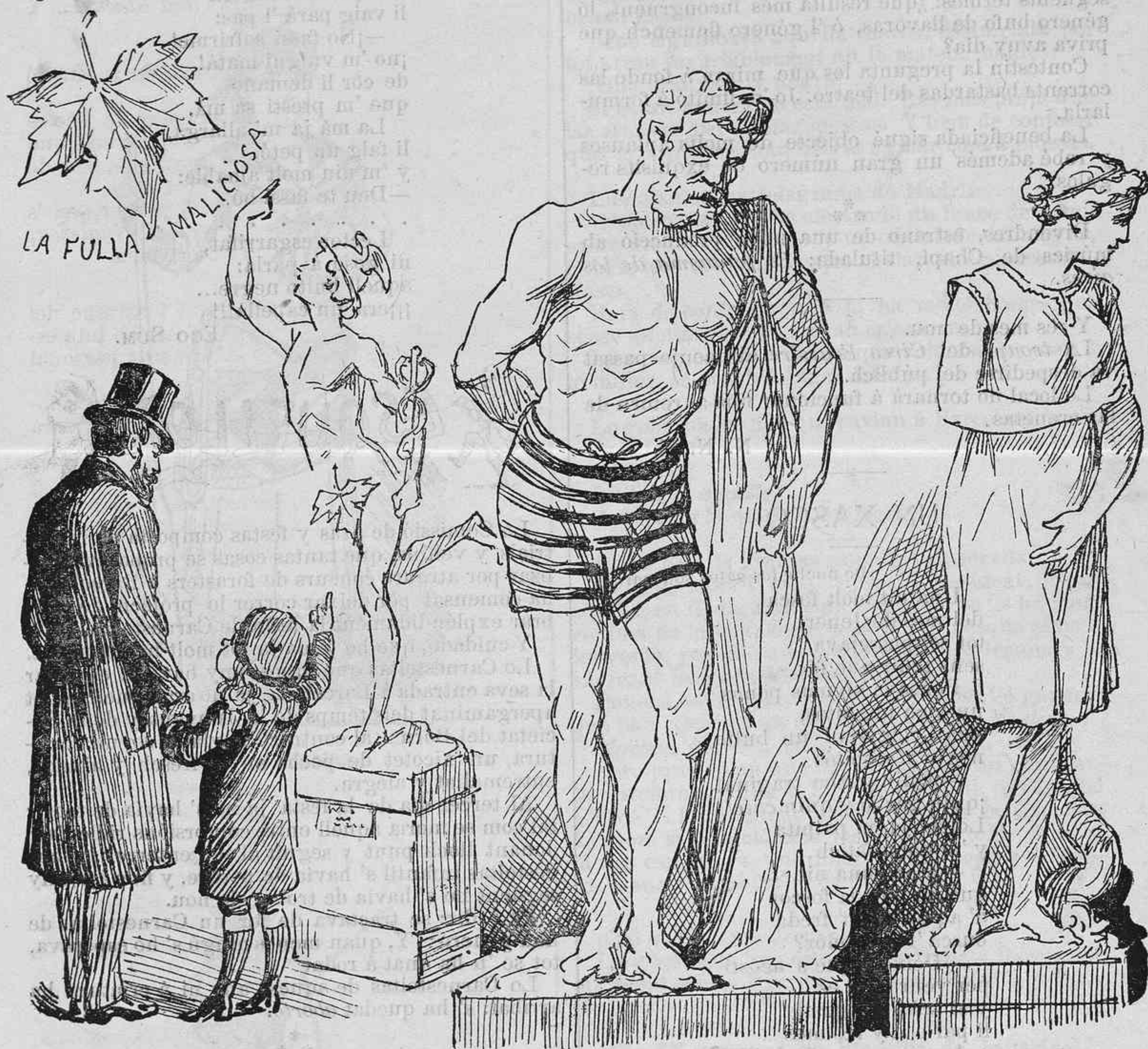
Amigo, senyor Coll y Britapaja, vosté sí que pot alabarse de possehir un' olla miraculosa. Tot lo que 's cou dintre de aquesta olla 'l públich s'ho menja y tant de gust que no 's cansa may de repetir.

Desde l'última vegada que va posarse en escena han ocorregut successos importants, y 'ls mes notables han sigut aprofitats hábilment, donant al *Pais de la Olla* nous atractius. Se tracta per consegüent de una obra vella, plena de novedats.

Quatre novas decoracions se presentan aquesta vegada, pintadas ab gran inteligencia pel Sr. Urgellés: los camps de Calaf, las inundacions de Con-

ANIMALÍAS DEL MUSEO DE REPRODUCCIONS

Ó SIGA L' ART DE DISSIMULAR UNA COSA... CRIDANT MES LA ATENCIÓ SOBRE ELLA

—Papá.. perque porta aquesta fulla aquí?
—Es per remey. Crech que t'è mal de ventre.

Ja que no volen que 's vegi res, que 'ls tapin d' aquesta manera, qu' encare es mes honest... y menos maliciós.

suegra, la catástrofe ferro-carrilera de Quintanilleja y una Plassa de Madrit. En la segona y la tercera especialment lo Sr. Urgellés s' hi ha lluhit de debó.

Ab tots aquets atractius y novedats, lo teatro s' ompla cada nit, de manera que tot induheix á creure que tenim País de la Olla per molt rato.

La producció del Sr. Coll y Britapaja basada en los fets de actualitat, al cap de vall ve á ser una especie de periódich plástich y representable.

NOVEDATS

Lo melodrama titulat *San Vicente de Paul ó los huérfanos del puente de Nuestra Señora* té un argument interessant y un gran número d' escenas conmovedoras que provocan los aplausos de la concurrencia, sobre tot de la que ocupa las galerias del teatro.

En lo seu desempenyo varen distingirse la nena Perez Cabrero, las Sras. Parreño, Ferrer y More-

ra, y 'ls Srs. Parreño, Guitart, Esteve, Pigrau, Virgili y Muns.

**

Han comensat los ensaigs d' una sarsuela en un acte, original del nostre estimat amich lo popular escriptor C. Gumá, que te per titul *Lo primer dia*: la música es del mestre Ricardo Giménez.

Segons noticias, aquesta sarsueleta ha d' estrenarse 'l dia del benefici del simpátich actor senyor Fuentes.

ELDORADO

A benefici de la Pino va ressucitarse *El jóven Telémaco*, aquella obra bufa que tant entussiasmava al públich de vint anys enrera.

Moltas de las alusions que llavoras feyan riure, avuy pecan de ignoscentonas y mansas... y no obstant l' obra encare s' escolta ab gust; encare produheix algun efecte la parodia de las grandesas mitológicas; no ha mort del tot la perversió del

gust del públich que doná vida ruidosa al género bufo.

Podria plantejarse un problema formulat en los següents termes: ¿qué resulta mes incongruent, lo género bufo de llavoras, ó 'l género flamench que priva avuy dia?

Contestin la pregunta los que miran á fondo las corrents bastardas del teatro. Jo 'm limito á formularla.

La beneficiada siguié objecte de molts aplausos y rebé ademés un gran número de exquisits regalos.

* * *

Divendres, estreno de una nova producció ab música de Chapí, titulada: *El fantasma de los aires*.

Y res mes de nou.

La *troupe* del *Circo Ecuestre* diumenje passat va despedirse del públich.

Lo local no tornarà á funcionar fins al retorn de las orenetas.

N. N. N.

UN XASCO

De noche los gatos son pardos

Una nit molt fosca
del mes de Jener,
tot sol passejava
sens tenir que fer.

Pensava ab mas penas
un xich neguitós,
quan veig vení' un bulto
negre y sospitós.

—¡Quin garbo tragina!
¡quin garbo y quin *chic!*
Lo cor ja 'm palpita
y 'm dona fatich.

—¿Será una nineta
que en mitj la foscó
d' aquesta nit freda
busca 'l seu amor?

—Deixém que s' acosti
per veure qui es,
y si acás m' agrada
li parlo... y res mes...

Ja passa.... ¡quin brillo!....
y ha fet un sospir....
aixó es que m' estima...
la tinch de seguir.

Anantli al darrera
la vaig festeijar;
mes ella marxava
sens res escoltar.

Jo prou exclamava;
pst... pst... cap aquí,
escolti una cosa
que jo li vull di'.

Mes ella sa via
anava seguint,
y jo ja de tino
m' anava sortint.

Per fi 'm revesteixo
d' ánimo y valor,
dihentli llavoras
ab veu de tenor:

—Si acás vol calmarne
d' amor mon excés,
permetim que estampí
en sas mans un bes.

Veyent que seguia
de mi no fent cas,
d' aquesta manera
li vaig pará 'l pas:

—¡No fassi sofrirme!
¡no 'm vulgui matá!
de cor li demano
que 'm presti sa má.

La mà ja m' allarga,
li faig un petó,
y 'm diu molt amable:
—Deu te fassi bó.

• • • • •
Lector esgarrifat,
ni goso á parlá:
aquell bulto negre...
¡¡¡era un capellá!!!

EGO SUM.

La Comissió de firas y festas composta de industrials y vehins, que tantas cosas se proposava realisar per atreure concurs de forasters á Barcelona, ha comensat per deixar correr lo projecte de celebrar espléndidament la festa de Carnestoltas.

Y cuidado, que ho tenia ja tot molt ben estudiat.

Lo Carnestoltas que aquest any havia d' efectuar la seva entrada á Barcelona, ja no era aquell vellot apergaminat dels temps de 'n Junyent y de la Societat del Born... al contrari: havia de ser una criatura, un xicotet de pochs anys, fresch y aixerit, entremaliat y alegre.

Al tercer dia de la festa ja no s' havia de morir tal com se moria aquell entre contorsions ridículas, donant lloch punt y seguit al seu enterro: lo Carnestoltas infantil s' havia de perdre, y fins á l' any següent no s' havia de trobar de nou.

Es á dir: se tractava de fer un Carnestoltas de nou género... Y, quan menos ningú s' ho esperava, tot se 'n ha anat á rodar.

Lo Carnestoltas de aquest any ni á criatura ha arribat: s' ha quedat *aborto*.

* * *

Ben mirada la cosa, la celebració de la festa de Carnestoltas resulta completament inútil, en una ciutat com la nostra, ahont tot l' any es Carnestoltas.

¿Quinas disfressas millors que la majoria de las personas al natural?

¿Quin sarau de máscaras mes animat que 'l que celebran actualment los reformistas y 'ls conservadors?

Si 'ls forasters no venen á veurel no será per falta de ganas. Mes aviat será degut á que ja no tenen quartos pel viatge.

Ja veuhen si la cosa al mateix temps que carnavalesca es seria.

Un individuo de Renteria ha tingut un susto de primera.

Al anar á encendre un cigarro *puro* (¡y 'n diuhen *puros!*) de déu céntims, va estallar un petardo, que hi havia dintre cremantli tots los llabis.

Me sembla que no te motius per queixarse. Per déu tristos céntims cigarro y piula á la vegada.... ¡qué mes vol!

TEMPORADA DE MÁSCARAS

NOSTRES FIGURÍNS

Club de regatas.

Horse guards.—(Guardia real inglesa.)

¡Misteri!

L' altre dia á moltas cantonadas y á un gran número d' aceras de la ciutat hi vá apareixer l' imatge de un insecte rodejada de un títol que deya: *La araña negra*.

¿Qué significava aquella marca, estampada per tot arreu invariablement ab lo mateix motllo?

¡Una aranya... y negra!...

Si es un anunci no está mal. Res mes propi que las aranyas per agafar moscas. Y hem de confesar que 'ls curiosos s' han deixat agafar com á moscas.

Llegeixo en un telegrama de Madrit:

«Esta mañana se ha efectuado un lance de honor entre un joven cubano y un oficial de caballería, habiéndose cruzado cuatro balas sin consecuencias.»

Hem de confessar que hi ha molts homes que sense adonarse 'n se tornan criaturas.

La proba es que n' hi ha que volentse fer mal, á lo millor, se posan á jugar á balas.

Lo governador nou qu' envian á Barcelona 's diu senyor Ojesto.

Ojo, esto.

O bè *Ojo, aquello.*

Aquello es la qüestió del joch.

Ara sí que 'ls jesuitas estarán ben servits.

Se 'ls ha mort l' amo, 'l jefe, 'l president, lo general... en fi, díguinli com vulgan: y se 'ls ha mort victima de la *influenza*, sens dupte perque aixis li convenia, per alló que diu lo refran: «¿Jesuita y le ahorcan? Su cuenta le tendrá.»

Donchs be 'l nou amo, jefe, president ó general que han elegit es un espanyol, y 's diu Martín.

Martín, Martín, cada día más, etc., etc.

Pero ¡qué volen que 'ls diga!... Martín per Martín prefereixo 'l de la Rambla del mitj, davant del Liceo. 'L Pare Martín podrá fer molt bonas cosas á entera satisfacció dels jesuitas; pero Mr. Martín fá uns esmorzars, uns dinars y uns sopars deliciosos á entera satisfacció de tothom.

¡Qui s' ho havia de pensar!

Lo vapor que ha portat desde Italia á Barcelona las decoracions, l' atrés y 'l vestuari per lo ball de espectacle *Excelsior*, que ha de posarse aviat á n' al Liceo; porta 'l nom de *Pío IX*.

¡*Pío IX* carregat de utensilis de bailarina!... ¡Quin escándol!...

Escoltin: ¿no seria convenient que la empresa del Liceo fes benehir l' *Excelsior* pèl bisbe?

¿No podrian concedirse uns quants dias de indulgencia á tots los que l' anessin á veure durant la próxima Quaresma?

Ja que las cosas han comensat de certa manera ¿quin inconvenient té de haverhi en proseguirlas fins al cap de vall?

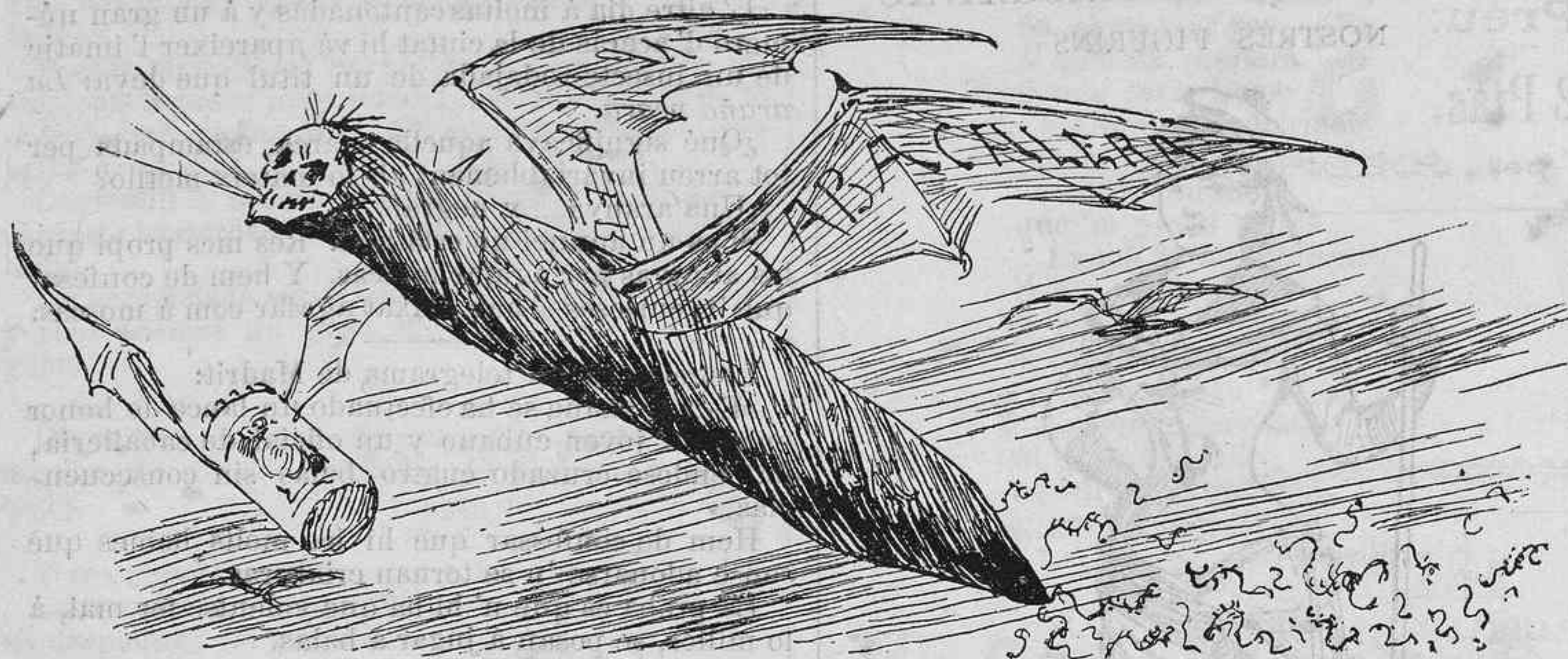
A Venecia 'l *dengue* está fent grans estragos.

Una particularitat. Mentres lo *dengue* fa de las sévas, sense que ningú 'l destorbi, en aquella mateixa ciutat celebra actualment las sévas sessions lo Congrés sanitari.

Lo qu' está succehint es una cosa gran: los metjes discutint y 'l *dengue* funcionant!

Del duch de Clarence, que com tothom sab acaba de morir á Inglaterra, 's conta una anécdota curiosa.

LA ETERNA INFLUENZA ESPANYOLA

Deixéu vos de *grippes*, *dengues*
y refredaments de sanch:
lo veritable trancasso
es lo tabaco d' estanch.

Trobantse en un colégi y necessitant diners pèls séus capritxos, acudia generalment á la séva avia la reina Victoria.

Un dia, havent abusat sens dupte en excés de la generositat de la séva avia, aquesta en lloch de diners, li enviá una carta plena de bons consells.

Lo jove duch va demostrar ser un home de recursos. Com la carta de la séva avia era autògrafa la vá vendre á un príncep que era company d' ell de colégi, per la cantitat de 50 chelins ó sigan 62 pesetas y mitja.

Y ab molta gracia vá contestar á la reyna, agra-hintli sos escelents y productius consells.

Los enterramorts de París han amenassat declarar-se en *huelga* si entre altrás cosas que solicitan no se 'ls permet fumar y deixarse 'l bigoti.

Ja veuhem: la qüestió es molt seria.

Y se'ia del cas que 'ls morts declaraessin previament si aixó del bigoti 'ls agrada ó no, y sobre tot que diguessin de una manera clara y terminant si 'ls incomoda 'l fum.

Lo gremi de fabricants de Sabadell va celebrar ab un ápat la publicació dels nous aranzels, considerantlos sumament beneficiosos al desarrollo de la industria llanera.

Y va succehir lo següent:

Al destaparse l' espumós va alçarse 'l Sr. Sallarés resant un pare nostre per l' ànima dels individus morts del gremi de la llana.

Proposém per aquests cassos especials una petita reforma á l' oració del catecisme.

En lloch de «lo nostre pá de cada dia», digas: «lo nostre vi espumós de cada dia...»

¿Li está bé, Sr. Sallarés? Donchs entesos.

Llegeixo:

«Las fortunas reunidas de 122 millionaris nort-americanas forman en conjunt la fabulosa suma de 7,760 milions de pessetas.»

¡Aquestas voldria y las de 'n Girona per torna!

En un periódich de la localitat llegeixo 'l següent anunci:

«SONAMBULA y cartera de primera clase. Calle de... núm.... piso...»

No poso ni 'l carrer, ni 'l número, ni 'l pis per no contribuir á la publicitat de la Sonámbula-cartera.

Basta pèl cas consignar lo fet, may siga sino per coneixement del Sr. Planas y Casals. ¡Magnífica ocasió per consultar á la Sonámbula qui serà en definitiva l' amo de las cireras: ell ó en Sedó!

Se queixa una revista artistica de la mala velleja que tenen las pinturas modernas.

Es veritat.

Y aixó pogueren observarho totas las personas que l' any anterior examinaren en l' Exposició artistica las obras de 'n Fortuny, de 'n Simon Gómez y altres pintors.

La causa de aquest percans es deguda á la poca conciencia dels actuals fabricants de colors. Los antichs s' escapavan de aquest inconvenient, fabricantse'ls ells mateixos.

De totas maneres es molt sensible que tal cosa succeheixi, donant dret á dir als que vindrán:

—Durant lo sigle XIX, tant las personas com los artistas *gastavan molt mals colors*.

La escena á París.

Un bohemí trepitxa inadvertidament dos pams de qua de vestit que arrosega una *demi-mondaine*, vestida á la *dernière*.

Avants de que 'l autor del desastre tinga temps de insinuar una excusa, la senyora 's gira furiosa y exclama:

—Senyor méu: val siscents franchs.

Y 'l bohemí molt amatent pregunta:

—¿Qué? ¿La dona ó 'l vestit?

Un mosso de fonda:

—¿Cóm lo vol l' esmorzar, de tres pessetas ó de tres y mitja?—pregunta 'l mosso á un parroquiá.

Y aquest respon:

—¿Qu' na diferencia hi ha entre l' un y l' altre?

—Cinquanta céntims de pesseta.

LOPEZ-EDITOR, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. — Correu - Apartat, Número 2.

Preu: **SAGRAMENTAL** Preu:
2 Ptas. 2 Ptas.
per JOSEPH ALADERN, ab un prólech de POMPEYO GENER

Obra nova original de JOSEPH AMAT Y CAPMANY

FERMA DESPOLI FORÇADA

Drama tràgich en tres actes

PREU: DOS PESSETAS

ARANCELES DE ADUANAS
PARA LA PENÍNSULA É ISLAS BALEARES
Que han de regir desde 1.º de Febrero próximo
Precio: 1'50 Ptas.

IVÁN TURGUENEF

HUMO

Con un estudio critico - biográfico

por E. PARDO BAZÁN

3 pesetas — Un tomo en octavo. — Pesetas 3

MENUDENCIAS

Pel Pare A. MARCH

de la companyia de La Esquella de la Torratxa

Ab dibuixos de Mossen Manel Moliné

Preu 2 ralets.

PEQUEÑECES...

Por el P. LUIS COLOMA

de la compania de Jesús

Dos tomos en 8.º Ptas. 3—Encuadernados, Ptas. 5

NOVA EDICIÓ

Un cuadern en quart.—Preu UN ralet.

Angel Muro. -- ALMANAQUE DE LAS CONFERENCIAS CULINARIAS. -- Pesetas 2'50

OBRAS DEL CONDE LEON TOLSTOY

LA SONATA DE KREUTZER. — Un tomo en octavo.	Ptas. 3
MARIDO Y MUJER. — Un tomo en octavo.	3
DOS GENERACIONES. — Un tomo en octavo.	3
EL AHORCADO. — Un tomo en octavo.	3

NOTA. — Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l'import en libransas del Giro Mutuo, ó bè en sellos de franqueig, al editor López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responém d' extravíos, no remetent ademés 3 rals pèl certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO.

- 1.ª XARADA.—*Car-me-los.*
 2.ª ANAGRAMA.—*Turbina—Rubinat.*
 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—*La carta de navegar.*
 4.ª TERS DE SÍLABAS.—C O N R A D O
 R A M I R O
 D O R O T E O
 5.ª CONVERSA.—*Vilanova.*
 6.ª GEROGLÍFICH.—*Sobre gustos no hi ha disputas.*

TRENCA-CAPS

XARADAS

I

SONET

Ja sé que no ets *tres-hú*, *quart-quart* ni alta,
 qu' ets amiga fidel de la pobresa;
 pero jo sé també que la guapesa
 la figura, *Total* hermosa, esmalta.

Al veüert, lo meu cor febrós s' exalta,
 y es tan gran ma passió, y es tan encesa,
 que donaria tota ma riquesa
 per ferte un petonet á cada galta.

¡Oh!... sí, sí; y ja que cap *dugas-primera*
 embrutá lo teu cor, nina encisera,
 escolta lo que 't vaig á dir, hermosa;
 que de tas nobles qualitats prenat
 avuy mateix me soch determinat
 á ser lo teu espós. ¿Vols ser ma esposa?

J. CARRERAS F.

II

AL POPULAR XARADISTA J. ASMARATS.

A tú que t' agrada 'l camp
 te pregunto y va de veras
 ¿Si ab encisera *total*
 algún dia 't *dos-primera*
 hi passas un bon *tres-dos*
 de que li parlas? Contesta:
 perque suposo que no
 li farás cap *xaradeta*,
 ni li parlarás d' Apolo,
 ni del sol y las estrellas,
 ni que t' agrada fer versos,
 ni li dirás lo que menjas,
 ni farás com fan molts altres
 que al veurer una femella
 tocan lo dos al moment
 mes vermells que una cirera.

SERAPI GUITARRA.

ENDAVINALLA

Tinch un ca que no mossega,
 tinch una ma sense dits
 una cama que no corra
 y un nom d' home dels mes lluhits.

P. CABALLERÍA.

ANAGRAMA

Un pobre *total* portava
 una *tot* á fé adobar,
 quan li surtiren dos lladres
 y á cops li feren deixar.

J. ARÁN GAYA.

TRENCA CLOSCAS

FERNANDO L. DRIN
 ALELLA

Formar ab aquestas lletras lo títul de un drama
 catalá.

PEP SERRA.

FILLAS D' EVA

Fa de modelo á un pintor
 y está ab ell gran part del día...
 ab una modelo aixís,
 crech que tothom pintaría.

CREU DE PARAULAS

Primera ratlla, afirmació.—Segona, en las car-
 tas.—Tercera, los sabaters ne tenen.—Quarta, nom
 de dona.—Quinta, una beguda.—Sexta, nota musi-
 cal al revés.

DR. DINAMITA.

LOGOGRÍFICH NUMÉRICH

- 1 2 3 4 5 6 7 8.—Població catalana.
 8 7 6 5 4 3 3.—Símbol del obrer.
 8 6 7 7 4 8.—En moltas casas.
 4 5 2 3 4.—Provincia espanyola.
 5 6 3 4.—En alguns barcos.
 7 6 8.—Prenda de dona.
 1 2.—Beguda.
 3.—Consonant.

PAUHET DE LA CINTA.

GEROGLÍFICH

Tos | X

V L

ls

K^a | K^s | K

J. IBORRA.

Barcelona.—A. López Róbert, Impresor.—Asalto, 63